

Sayı: 1

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

KİŞ 1990 Yılı: 1 Cilt: 1 Sayı: 1

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

Yayın Kurulu:

Editör: Fatih Erdoğan

Editör Yardımcısı: Aslı Özer

Grafik: Feridun Oral

Baskı: Dur Ofset

Tel.: 527 97 53 - 522 65 43

Yönetim yeri: REDHOUSE YAYINEVİ

Rızapaşa Yokuşu No: 50

Mercan 34450 İstanbul

Tel: 527 81 00

Yazışmalar: Posta Kutusu 142

Sirkeci 34432 İstanbul

Kapak: Fatih Erdoğan, Feridun Oral

Yalnızca Kırmızıfare Çocuk Kulübü üyelerine gönderilir.

YASASIN EDEBIYAT

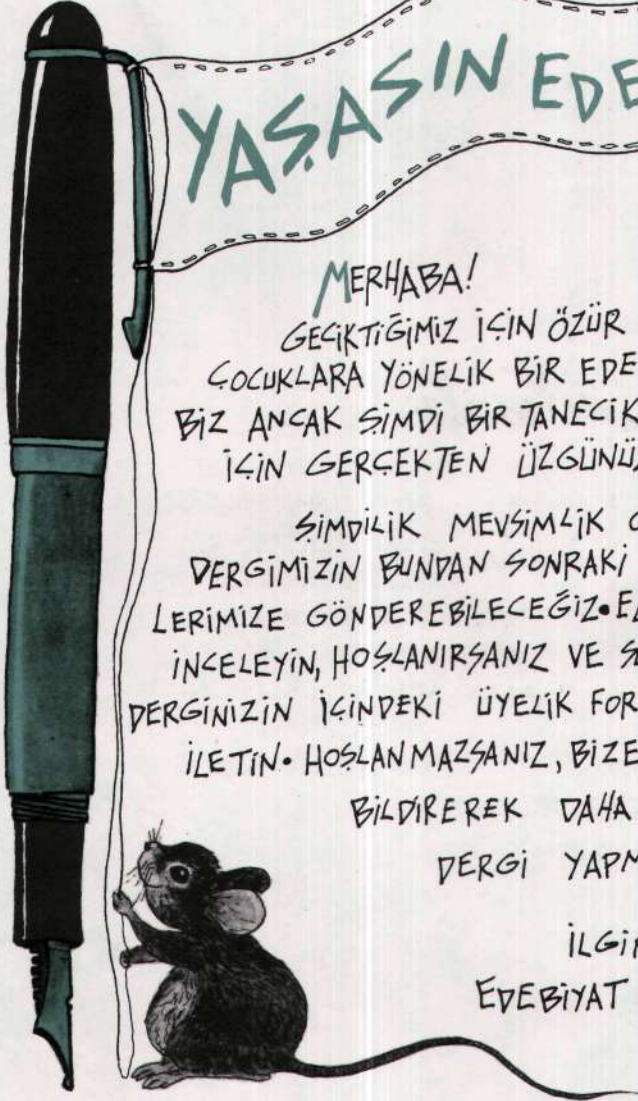
MERHABA!

GEÇİKTİĞİMİZ İÇİN ÖZÜR DİLERİZ. ÜLKEMİZDE YILLARDIR ÇOCUKLARA YÖNELİK BİR EDEBİYAT DERGİSİ YOKTU VE BİZ ANCAK ŞİMDİ BİR TANECİK ÇIKARABILDİK. GEÇİKTİĞİMİZ İÇİN GERÇEKTEN ÜZGÜNÜZ.

ŞİMDİLİK MEVSİMLİK OLARAK ÇIKABİLECEĞİZ VE DERGİMİZİN BUNDAN SONRAKİ SAYILARINI YALNIZCA ÜYELERİMİZE GÖNDEREBİLECEĞİZ. ELİNİZDEKİ KIRMIZIFARE'Yİ İNCELEYİN, HOŞLANIRSANIZ VE SÜREKLİ İZLEMEN İSTERSENİZ, DERGİNİZİN İÇİNDEKİ ÜYELİK FORMLARINI DOLDURUP BİZE İLETİN. HOŞLANMAZSANIZ, BİZE YAZIN, GÖRÜŞLERİNİZİ BİLDİREREK DAHA GÜZEL VE DOĞRU BİR DERGİ YAPMAMIZA YARDIMCI OLUN.

İLGİNİZE TEŞEKKÜR EDER,
EDEBİYAT DOLU GÜNLER DİLERİZ.

KIRMIZIFARE

GÖZLERİMİN BAHÇESİNDE	BEDRİ RAHMİ EYUBOĞLU • 1
KEDİ Mİ DELİ, BEN Mİ DELİ?	ELVAN PEKTAŞ • 2
YEMELİK MASALLAR	MARCELLO ARGİLLİ • 7
UYANIŞ	HALDUN AYDINGÜN • 10
KIZLAR HEP SORUN	FATİH ERDOĞAN • 16
İYİ KIZ FATMACIK	ALAN ALEXANDER MİLNE • 19
BENİM ADIM TİTİ	SEVİM AK • 20
MÜZEDEKİ RESİM ADAM	DİLEK AYKUL BİSKHU • 23
BİR KİTAP BİR YAZAR •	27
BİR SÖZCÜK BİN SÖZCÜK •	31

GÖZLERİMİN BAHÇESİNDE

Bedri Rahmi Eyüboğlu

*Gözlerimin bahçesinde buram buram tüten yollar
Gözlerimin çeşmesinden dizi dizi içen kuşlar
Gözlerimin avlusunda taşan havuz
Gözlerimin can evine yuva kuran güvercinler
Gözlerimin arkasında tıpış tıpış gezen cinler
Gözlerimin kubbesinde çınlayan billur
Gözlerimin camlarına yağan yağmur
Gözlerimin cennetinde gülen bahar
Gözlerimin arkasında ne var?*

Kedi mi deli Ben mi deli?

Elvan Pektaş

2

OKULDAN EVE dönerken çok ilginç bir şey oldu. Bu arada bütün ilginç şeylerin okuldan eve dönerken başıma geldiğini fark ettim. Böylece beni zorla niye okula gönderdikleri de ortaya çıkmış oldu. Öyle ya, okula gitmeyip evde otursam başıma nasıl ilginç bir şey gelebilirdi ki?

Evet, okuldan eve dönerken tuhaf bir şey gördüm. Bu tuhaf şeyin dört ayağı vardı. Buna karşılık hiç eli yoktu. Herhalde başlangıçta kendisine iki el iki ayak mı, yoksa sırf dört ayak ya da sırf dört el mi, diye sormuşlar, o da dört ayak, diye cevap vermişti. Bana da sormuş olsalar gerek, ama doğrusu hiç hatırlamıyorum.

Neyse, bu önemli değil. Sonuçta iki

el iki ayak gibi, yapılabilecek en akıllı seçimi yapmışım. Benim böyle akıllıca bir seçimi yapabilmiş olmam normal de, bizim evde yaşayan o aptal küçük kız nasıl böyle akıllıca bir seçim yapabilmiş, onu anlamıyorum. Çünkü onun da iki el ve iki ayağı var. Doğrusunu söylemek gerekirse, onun dört el gibi bir seçim yapmış olmasını beklerdim, Böylece, o şekere bulanmış elmalardan dört taneyi aynı anda yiyebilirdi.

Neyse, ben gene o garip yaratığa döneyim. Üstünde annenin akşamları gezmeye giderken giydiği tüylü tüylü mantodan vardı, ama onunki sarıydı. Anne o mantoyu hiç gündüzleri giymez. Belki, o tüylü mantonun, neydi bakayım adı, tamam kürk; kürkün gündüzleri de giyilebileceğini bilmiyordur.

Ayrıca bu yaratığın bıyıkları da vardı. Yanılmıyorsam sağ tarafındaki bıyığı babaninkinden bir tel, sol tarafındaki bıyığı ise üç tel daha eksikti. Bu arada baba her akşam eve geldiğinde babanın bıyığının tellerini ona fark ettirmeden sayıyorum. Yolda eve gelirken bir telini düşürürse hemen haber vereyim de çıkıp arasın diye. Sanırım, anne de baba eve gelince ona söylemeden paltosunun düğmelerini sayıyor. Bunu geçen gün, baba eve geldiğinde annenin, "Gene paltonun bir düğmesini kaybetmişsin," demesinden anladım. Artık baba da anlamıştır, annenin paltosunun düğmelerini saydığını.

Neyse, biz gene yaratığa dönelim. Yaratığa, kendisini ilk defa gördüğümü, kendisiyle arkadaşlık etmenin hoşuma gidebileceğini söyledim. O sırada yanımızdan geçen bir kadın, yanındaki

adama, "Aaa, çocuğa bak, kediyle konuşuyor. Deli midir, nedir?" dedi. Ben çocuk olduğuma göre, ki bundan emindim, çünkü anneye baba aralarında benim hakkımda konuşturlarken benden çocuk diye söz ediyorlar, karşımdaki yaratık da kedi idi. Fakat kadının deli diye hangimize dediğini bilmiyordum. Yaratığa, yani kediye dönüp, "Size mi deli dedi bana mı?" diye sordum. Kedi bana cevap vermedi. Delinin ne demek olduğunu bilmediğim için sanırım beni küçümsüyordu. Ama ben de hangimizin deli olduğunu öğrenmeye kararlıyım. O sırada yanımdan geçen birine kedi göstererek, "O mu deli, ben mi deliyim?" diye sordum. Kadın da, "Aaa, deli midir nedir?" dedi. Bunu bana bakarak söylemişti. Demek ki deli olan bendim. Çünkü insanların bir şeyler söylerken birbirlerinin yüzüne baktığını öğrenmiştim. Evet, deli bendim. Birden anladım, kediye hangimiz deliyiz, diye sorunca neden cevap vermediğini.

Deli olan o değil de benim diye kıskanmıştı zavalcılık. Evet, ben bir deliydim. Yaşasın, bir deli! Deli olmanın çok özel, hoş ve imrenilecek bir durum olduğuna karar verdim ve kediye deli olmadığı için çok acıdım. En yumuşak sesimle, "Boşverin, deli değilsiniz diye bu kadar üzülmeyin. Ne yapalım. Herkes olamaz ki!" dedim. Ama bir taraftan da kendimle gurur duyuyordum. Eh tabii, deli olmak az şey miydi? Bu arada artık eve dönme saati de gelmişti, ama kedi de burada böyle üzüntüler içinde bırakamazdım ya. Ona benimle birlikte eve gelmesini teklif ettim. Hattâ ona deli olmayı öğretebileceğimi bile söyledim.

Ama o buna sevinmiş benzemiyordu hiç. Anladım, naz yapıyordu. Zor kullanmaya karar verdim. Evdeki kız da naz yaptığına ona da zor kullanırdım. İyi bir yöntemdi. Sonuçta yarattığı kucağıma aldım. Diğer elimde çanta olduğu için bu biraz zor oldu ama neyse, sonuçta eve ulaştık. Anne kapıyı açıp da kucağımda kedi görünce, "Aaa! Bu ne?" diye bir çığlık attı. Sanırım kendi kürk mantosundan daha şık bir kürk manto gördüğü için kıskanmıştı biraz. "Onu eve alamazsın," dedi bana kızgınlıkla. Ben de ona üzülmemesini, kedinin kürk mantosunu çıkarmasını sağlayacağımı, böylece görmediği sürece kürkünü kıskanmayacağını söyledim. Üstelik kediye, nasıl deli olabileceğini öğreteceğimi de sözlerime ekledim. Bunu duyunca çığlıklar atarak içeri babanın yanına koştu. Sanırım benimle gurur duymuştu. Bunu hemen babaya anlatmak için acele ediyordu. Öyle ya, kaç kişinin çocuğu deli olmayı başarabilirdi, kaç kişi bir de bu deliliği başkalarına öğretebilirdi ki?

İçerden sesi geliyordu. Çok heyecanlanmış olmalıydı. Çünkü avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. "Bu çocuk deli, bu çocuk deli. Sonunda beni de deli edecek."

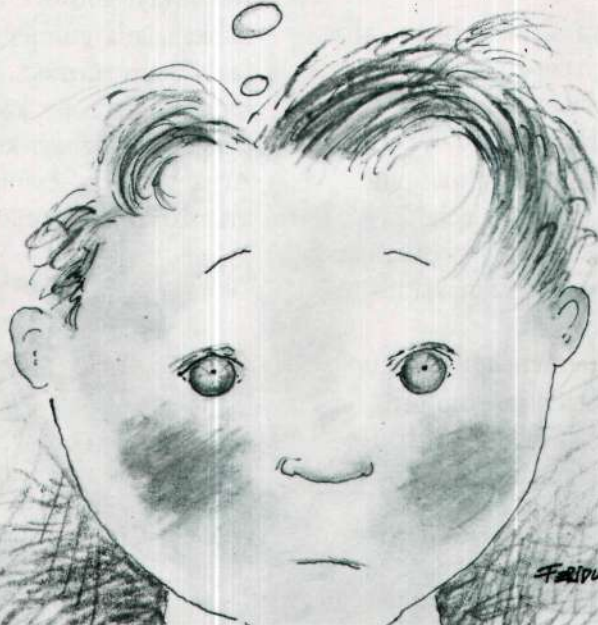
Kediye döndüm, "Gördünüz mü işte! Ben gerçek bir deliyim. O nedenle bu iş benden iyi öğretecek kişi bulamazsınız," dedim. Sonra anneye babanın yanına gidip, aynı evde yaşadığımız için, deli olmayı ilk öğreteceğim kişiler olacaklarını söyledim. Anne o kadar sevinmişti ki, sevincinden hüngür hüngür ağlamaya başladı. Şu anneler ne kadar tuhaf oluyorlardı. Anneyi ne zaman sevindirmeye kalksam hemen hüngür hüngür ağlamaya başlıyordu. Oysa ben sevinince gülüyordum. Neyse, anneye babaya bugünlük bu kadar mutluluk yeterdi.

Gene kedinin yanına döndüm. Kürk mantosunu çıkartmasını, böylece daha rahat edebileceğini söyledim, ama o hiç çıkarmaya niyetli gözükmedi. Anladım, anneyi kıskandırmak hoşuna gitmişti. Hemen odama geçtik. Deli olduğuma göre bir şeyleri hak etmiştim. Bu da olsa olsa bir madalya olabilirdi. Geçen gün, o televizyon denen tuhaf şeyin içinde yaşayan küçük insanlardan görmüştüm. Birbirlerinin boynuna madalya takıyorlardı. Annenin saksıların etrafına sardığı yaldızlarla bu işi çözümleyebilirdim. Küçük kızın başına bağladığı kurdeleler de çok işime yarayacaktı. Yaldızı yuvarlak kestim, ucuna da kurdeleyi bağladım. Böylece delilik madalyam hazırды. Hemen boynuma taktım. Kedinin üzüntüyle bana baktığını görünce, üzülmemesini, deli olmayı henüz öğrenemediği halde, ona da bir delilik madalyası yapacağımı söyledim. Bu kedi anneden de tuhaftı. Çok sevinmiş olması gerektiği halde gülümsemedi, hattâ sevincinden ağlamadı bile. Dayanamayıp kediye, "Lütfen bana gülümser misiniz?"

dedim. Ama o bu tavrında çok kararlıydı. Ne yapalım, ben de onu olduğu gibi kabul etmeye karar verdim.

Ertesi gün, madalyam boynumda okula gittiğimde önce kimse madalyamla ilgilenmek istemedi. Sonunda yanımda oturan çocuk gülererek boynumdaki şeyin ne olduğunu, yoksa yeni marka bir sakızdan mı çıktığını sordu. Ona, bu madalyanın sakızdan çıkmasının imkânsız olduğunu, bu madalyaya sahip olmak için onu hak etmek gerektiğini söyledim. Onu nasıl hak edebileceğini sorduğunda da, bunun bir delilik madalyası olduğunu, ancak deli olmayı başarabilen üstün yaratıkların takabildiğini, dünya yüzünde bu madalyadan sadece iki kişide olduğunu açıkladım. Biri ben biri de sabah annemin dışarı attığı kediydi.

Kediye söylemiştim, kürkünü çıkarmış olsaydı anne onu bu kadar kıskanmazdı.. Üstelik bir de, annenin henüz sahip olmadığı delilik madalyası vardı boynunda. Anne bu kadarına dayanamamıştı artık. Çocuk, "Delilik mi!" diye güldü. Deliliğin iyi bir şey olmadığını bile söylemeye kalktı. O zaman ona, deliliğin ne kadar iyi bir şey olduğunu anlayabilenlerin ancak deli olmayı başarabileceklerini, böylece de bu madalyayı hak edebileceklerini söyledim. Çocuğun biraz kafası karışmış gibiydi. Deliliğin ne kadar harika bir şey olduğunu anlamayı başarabilirse ona, bu madalyayı takan beşinci kişi olabileceğini, acele etmezse daha da gerilere düşebileceğini söyledim. Ne de olsa çok hak etmeseler bile üçüncü ve dördüncü madalyayı anneye babaya vermek lazımdı. Bir kere ağzımdan kaçırmıştım. Vermezsem çok

üzülürlerdi.

Çocuk biraz düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi, ama madalyama bir kez dokunmasına izin vermem karar vermesini çabuklaştırdı. Bana, heyecanla, "Tamam, ben de deliyim artık," dedi. İşte olmuştu bu iş. Ertesi gün ona da bir madalya getirdim. Sınıftaki çocuklar iyice meraklanmaya başlamışlardı artık. Boynumuzdaki madalyaların ne olduğunu görünce, önce gülüyorlardı, sonra da delilik madalyasına sahip olmak için kuyruğa giriyorlardı. Hattâ bazıları kedileri, köpekleri için de alıyordu. Yalnız,

kuşları için madalya alanlara biraz daha küçük madalyalar hazırlamam gerekiyordu. Çocuklara tembih ediyordum, kuşlarına bu madalyaların bizimkilerden daha küçük olmasının nedeninin, onların daha az deli olmalarından değil, sadece vücutlarının daha küçük olmasından kaynaklandığını açıklamaları gerekiyordu.

Artık okulda hemen her çocuğun boynunda delilik madalyası olmuştu. Sonunda öğretmen bunu fark etti. Ne

olduğunu sordu. Başarımla gurur duyuyordum. Öğretmene anlayabilmesi için yavaş yavaş anlattım. Biraz fazla yavaş anlatmış olmalıydım ki umduğumdan da daha iyi anladı. Çığlıklar ata ata müdürün yanına koştu. Bir yerde hata yapmışım. Ona da bir madalya vermeyi unuttuğum. Geçen seferki gibi müdür, yanında babayla geldi. Babamın boynunda, sabah kahvaltıda gazetesini okurken taktığım madalyası duruyordu. Müdür kıskançlıkla babanın boynundaki madalyasına baktı, Sonra da beni alıp derhal bu okuldan uzaklaşmasını istedi.

İşte gene aynı şey olmuştu. Ben, yeni delilik madalyaları verebileceğim başka bir okula gidecektim. Zaten bu okulda öğretmenlerden başka delilik madalyası verilebilecek kimse kalmamıştı. Bir de şu kıskanç müdürü unutmamak gerek. Ama doğrusu, onların pek delilik madalyasını hak ettiklerine inanmıyordum. Babam gene benimle çok onurlanmış olmalıydı ki gözünden yaşlar akıyordu. Gözünden akan yaşları kurulamak için kravatını kullanmak istediğinde eline, sabah boynuna taktığım madalya geldi. Madalyayı görünce ağlamaktan vazgeçip kahkahalarla gülmeye başladı. Ama bu fazla uzun sürmedi. Sonra gene hıçkıra hıçkıra ağladı. Bu kadarı da fazlaydı. Anne de giderek babayı kendine benzetiyordu. Artık baba da sevinince ağlıyordu. Şu insanlar çok griptiler.

Yemelik Masallar

Gianni Rodari
-Gianni Bodan

İtalyancadan çeviren: Aslı Özer

ÜLKEDE MASALLAR gitgide azalıyordu. Her gün, bir ya da birkaç masal yok oluyordu. Anneler, babalar, nineler, dedeler her geçen gün çocuklarına, torunlarına anlatacak masal bulmakta güçlük çekiyorlardı. Herkes çok üzgündü. Sonunda belediye başkanı halkı topladı.

"Bayanlar, baylar!" diye söze başladı. "Masallarımıza neler olduğunu bilen varsa elini kaldırsın."

Kimseden çıt çıkmıyordu, kimse ne diyeceğini bilemiyordu. Masallara ne olduğunu bir türlü anlayamıyorlardı. O sırada küçük bir kız elini kaldırdı.

"Söyle bakalım Pina, ne diyeceksin?" dedi belediye başkanı.

"Bana kalırsa masallar hastalandılar. Tedavi olmak için de gidip bir hastaneye yattılar. Ya da onlara daha iyi davranan, onları çizgi-romanlarla, çizgi-filmlerle karşılaştırmayan insanların yaşadığı başka bir ülkeye göçtüler!"

Pina'dan başka konuşmak isteyen yoktu, onun için Pina konuşmasına devam etti:

"Kim bilir, belki de çocuklar oynuyordur onlarla. Oynarken de kırıyorlardır. Belki de kaçakçının teki yurtdışına kaçırıp el altından satacaktır!"

Pina konuştuğu insanlar küçük kızın aklına bunca fikrin nasıl geldiğini soruyorlardı birbirlerine.

"Belki tatile çıkmışlardır, yaz bitince döneceklerdir. Belki de gençler evlenmiş, ihtiyarlar emekliye ayrılmıştır!"

İnsanlar, "Bu kadarı da fazla ama," diye düşünmeye başladılar artık.

"Sakin masalları film yapmak için senaryo haline getirmiş olmasınlar!.. Ya da biri kötü anlattığı için masallar gücenmiş olmasın!"

Böylesine bir hayal gücü herkesin şüphelenmesine neden oldu. Sonunda belediye başkanı dayanamayıp, "Nerden

aklına geliyor böyle şeyler! Sakın masalları sen almış olmayasın?" diye sordu Pina'ya.

Masalları kızın alıp almadığından emin olmak için üstünü aradılar. bulamadılar. Belediye başkanı kızın röntgen makinasına sokulmasını söyledi. İşte o zaman her şey ortaya çıktı! Bütün masallar kızın karnında durmuyorlar mıydı?

Kız masalları öyle çok seviyordu dinlemekle okumakla kalmıyor, masalları yiyordu. Çok seviyordu masalları, çiğ çiğ yiyordu, ne tuz ne biber, ne yağ ne limon ekiyordu!

Pina'nın utançtan yüzleri kıpkırmızı olan annesiyle babası, "Bilmiyorduk! Nerden bilebilirdik ki? Aslında uzun zamandır doğru dürüst bir şey yediği yoktu, meğer gizli gizli masal yiyormuş diyebildiler sadece.

"Ne olursa olsun, bu işin sorumlusu sizlersiniz," dedi belediye başkanı. "Ne yapıp edin masalları geri verin!"

Pina'nın annesiyle babası Pina'yı kusturarak masalları çıkarmaya çalıştılar, olmadı. Midesini yıkatıldılar, yine olmadı. Masallar bir türlü çıkmıyordu. Ameliyatla çıkarmaktan başka çare kalmamıştı. Neyse ki, karnını kesmeye gerek kalmadı, çünkü o şehirde çok usta bir balıkçı vardı. Bu balıkçı her şeyi ama her şeyi kakaalayabiliyordu. Balıkçı Pina'nın ağzından içeri olta sarkıttı. Ve bir güzel çekip çıkardı masalları Pina'nın karnından.

İşte masallar yine gün ışığına çıkmışlardı. Pina'nın annesiyle babası da kızlarına göz kulak olmaları, bir daha değil masalları yemek, yalamasına bile izin vermemeleri için uyarıldılar. Masallara bir şey olursa çok yüklü bir ceza ödemeleri gerekecekti,

O günden sonra Pina zayıflamaya başladı. Masalların tadını bir kez aldıktan sonra, hiçbir şey yemek istemez olmuştu. Anne babası tatlı, pasta, şeker alıyorlardı yemesi için ama boşuna! Pina sadece masal yemek istiyordu.

"Bir tane verin!" diyordu. "N'olur bir tanecik! Kısa da olsa razıyım!"

"Olmaz," diyorlardı. "Masal yerine meyva salatası ye!"

"Hayır, ben masal istiyorum!"

Pina gün geçtikçe zayıflıyor, üçsüzleşiyordu... Sonunda yataklara düştü. Annesiyle babası Pina'nın günden

güne sararıp solduğunu gördükçe çok üzüliyorlardı. Neredeyse açlıktan ölecekti, ama masal veremiyorlardı kızlarına.

Yasaktı. Hangi anne baba çocuğunun açlıktan ölmesine göz yumabilir ki! İşte onlar da kızlarını kurtarmak için düşündüler taşındılar. Sonunda...

"Ya biz kendimiz bulursak masalları?" diye sordular birbirlerine. "Masallar bizim olduğu için kimse de onları Pina'ya verdiğimiz için bize bir şey diyemez."

Oturup masallar bulmaya çalıştılar. Pina'nın masalları sevmesi için masalların güzel olması gerekiyordu tabii.

"Bir masal daha!" diyordu Pina hiç bıkmadan. "Bir tane daha."

Masal yedikçe Pina'nın rengi yerine geldi, şişmanladı ve sonunda yataktan kalktı. Ama hiç de kolay değildi kahvaltıya ayrı, öğle yemeğine ayrı, akşam yemeğine ayrı masal bulmak! İkinci kahvaltıları da cabası! Pina'nın annesiyle babası beyinlerini sadece masal bulmak için kullanır hale gelmişlerdi. Bu yüzden de işlerine gidemez oldular. Kısa zamanda aç susuz, parasız kaldılar. Masal bulmak her geçen gün biraz daha zorlaşsa da, buldukları masallar biraz daha kısalsa da kızları için masal bulmaya devam ettiler.

Bir gün geldi, tek bir masal bile bulamaz oldular. Pina okuldayken annesiyle babası düşündüler, beyinlerini zorladılar ama kısacık bir masal bile bulamadılar. Pina'nın okuldan gelip de, "Masalım hazır mı? Öyle açım ki!" diyeceği anı korkuyla beklediler.

Ama hiç beklemedikleri bir şey oldu. Pina eve girer girmez, "Hazır mı? Çok acıktım!" dedi.

Pina'nın annesiyle babası gözyaşlarını

tutamadılar. "Üzgünüz Pina, çok uğraştık ama kısacık da olsa bir masalcık bulamadık sana!"

Bu sözleri duyunca kızlarının ne hallere düşeceğini biliyorlardı. Ama Pina onları şaşırttı! "Kim sizden masal istedi kil Dedim ya, ben açım!" dedi. "Koca bir tabak spagetti istiyorum."

Pina'nın annesiyle babası önce kulaklarına inanamadılar, mucize olduğunu sandılar. Ama bu bir mucize değildi! Pina artık kocaman bir kız olmuştu. Orta birinci sınıfa gidiyordu ve tabii masallar ona hiç de ilginç gelmiyordu artık.

Ellerinde kalan son parayla gidip spagetti aldılar. Bir güzel pişirip kıymalı sos yaptılar. Pina da hepsini yedi. Masal bulma derdi artık sona ermişti.

"Amma da güzeldi ha!" dedi Pina karnını sıvazlayarak.

Annesiyle babası Pina'ya baktılar uzun uzun. Sonra Pina'yı hani şu usta balıkçıya götürmeye karar verdiler. Adamcağız Pina'nın karnında biriken masalları çıkarmak için bütün bir gün uğraştı.

Pina'nın karnından bir kitap dolusu masal çıktı. Pina'nın annesiyle babası masalları bir araya getirip kitap bastırdılar. Kitabın adını da *YEMELİK MASALLAR* koydular. Kitap çok büyük bir başarı kazandı. Pina'nın annesiyle babasının masallarını isteyen okudu, isteyen yedi!

10

Uyanış

Haldun Aydıngün

ODANIN İÇİ hâlâ alaca karanlık olmasına rağmen uykusunu iyice almış olduğunu fark edip, başucunda duran saate uzandı. El yordamıyla bulup küçük LCD ekranındaki sayıları boş yere görmeye çalıştı. İyice dikkatini toplayıp bakınca ekranın tamamen boş olduğunu fark etti.

Bu saatlerin pilleri de ne çabuk bitiyordu. Acaba saat kaç olmuştu? Kalkmaya çabaladı. Bütün eklemleri ağrıyordu. Sendeleyerek doğruldu. Birden odanın son derece havasız olduğunu hissetti. Sanki ağır bir küf kokusu her yeri sarmıştı.

Bir iki adımda kapıya gitti. Açmasıyla

çğlık atması bir oldu. İki eliyle gözlerini sımsıkı örtmeye çalıştı. Ne kadar zaman geçtiğini bilemeden öylece kaldı. Yavaş yavaş gözlerini araladı. Her zamankinden çok daha parlak bir güneşe baktığını anladı.

Bugün her şey bir garip başlamıştı. Senelerdir oturduğu evinde hiç bu kadar çğ bir güneş ışığı ile karşılaşmamıştı. Dönüp, yatak odasının kapısına baktı. Hayretten küçük dilini yutacaktı neredeyse. Kapı kir içindeydi. Camı sanki baştan aşağıya çamurla sıvanmıştı. Bu kadar çamurla kaplanmış bir camın içeriye ışık geçirmemesinin çok doğal olduğunu düşündü.

Artık iyice aydınlığa alışmış olan gözleriyle etrafına bakınmaya başladı. Hemen karşısında duran tuvalet kapısının da aynı derecede kirli ve üstelik çürümüş olduğunu gördü. Yaklaşıp, çekinerek itti. Kapı yerinden oynamadı, biraz daha zorlayınca ortasından kırılarak yana devrildi. Yaklaşıp kapının kırılan parçasına baktı. Tahtası o kadar çürümüşü ki, kapının ayakta durması bile mucizeydi. Tuvalette çamaşır makinasının yerinde duran enkaza yaklaştı. Bütün emaye kısımları paslanmıştı. Sadece yer yer , o da çok az olarak, beyaz renk görülüyordu, plastik kısımlardan eser kalmamıştı, sadece ön cam kapak kirlenmiş olarak duruyordu. Ayağa kalkıp musluğa baktı, açmaya çalıştı, ama başaramadı. Gerçi açsa bile suyun akıp akmayacağını bilmiyordu.

Uyandığından beri en fazla beş dakika geçmişti, düşünceleri hâlâ karmakarışık. Çok kötü bir rüya görüyorum, diye mırıldandı. Tuvaletten çıkıp salona doğru gitmek istedi.

Alışılmadık parlaklıktaki ışık ve temiz hava onu sersemletiyordu. Her yer toz içindeydi; girişteki halı kırmızı olması gerekirken tüm diğer eşyalar gibi griydi ve yer yer parçalanmıştı. Ayakkabılık dağılmak üzere gibiydi. Kapıları açık, içinde daha dün ayakkabı olması gereken "şeyler" gözüktüyordu.

Camı tamamen kırılmış salon kapısından geçince, ışığın ve temiz havanın nedenini anladı, tam doğuya bakan büyük cam, kasasıyla birlikte yok olmuştu. Dışarının masmavi aydınlığı görülüyordu sadece. Tavandaki raylara asılı olması gereken perdelerin yerinde de küçük gri paçavra parçaları hafif hafif sallanıyordu.

Salonun ortasında hiçbir şey anlamadan bir süre durdu. Hemen yanındaki koltuğun kenarından çıkmış olan küçük paslı çivi parçasına dalgınca baktı, sonra da sağ elinin işaret parmağını üzerine bastırdı. Can acısıyla irkildi.

Ne biçim rüyaydı bu böyle!

Ne olup bittiğini anlayamamanın verdiği korku her an artmaktaydı. Şu anda emin olduğu tek şey vardı, o da yaşadığının o arasıra görülen kâbuslardan biri olmadığıydı. Düşüncelerinden sıyrılıp tekrar salonda bakınmaya başladı.

Salon nasıl olup da bu hale gelmişti acaba? Dikkat ettikçe eşyaların eşit miktarda tahrip olmadıklarını anlıyordu. Tamamen yok olmuş olan pencerenin hemen dibinde bulunan iki koltuk tanınmayacak kadar bozulmuştu. Buna karşın salonun uzak bir köşesindeki koltuk hâlâ işe yarayabilecek gibi görünüyordu. Yerdeki büyük halının pencereye yakın yerleri daha çok paralanmıştı. Kalın tahta

masanın pencereye bakan kısımları daha çok çürümüştü.

Birden çok önemli bir şeyin eksikliğini anladı. Dışarıdan hiçbir ses gelmiyordu. Çok yakınlardaki kavşakta günün yirmi dört saati araba sesi olurdu. Koşarak cama gitti ve dışarı baktı. Yolda hiç araba görünmüyordu. Ayrıca hiç insan da yoktu. Tıpkı bir korku filmi, dedi kendi kendine. Çevresine bakınca o filmlerde bolca olup da şu anda hiç göremediği bir özelliği anımsadı. Çevresinde hiç örümcek ağı da yoktu. İçindeki dayanılmaz merakla koşarak merdivenlerden inmeye başladı. Toz ve moloz kaplı basamaklarda kayıp düştü. Eli çok acıdı. Kanıyordu. Biraz paniğe kapıldı. Sağ elinin ayası hafifçe kesilmişti. Kanı durdurmak için, nedense kolayca yırtılveren pijamasından ince uzun bir parça yırtıp eline doladı. Basamakları daha dikkatli inmeye başladı. Apartmanın karanlık merdivenleri her türlü tehlikeye açık gibiydi. Yer yer çatlamış daire kapılarından ışıklar sızıyordu. Sonunda sokağa çıktı. Nefis bir gündü. Yaprak kımıldamıyordu ve havada tek bulut yoktu.

"Aman Tanrım yola ne olmuş böyle?"

Asfalt pek çok yerde parçalanıp yerini otlara bırakmıştı. Asfalt olması gereken yolun bazı noktalarında insan boyu bitkiler yükseliyordu. Komşu apartmanların bahçeleri de aynı durumdaydı. Apartmanlarının önündeki cılız gövdeli ağacın yerinde duran iri ağaç gövdesine yaklaştı. Eliyle sanki gerçek olup olmadığını anlamak için hafifçe dokundu. Ağaç türlerinden fazla

anlamazdı, ama bu eskiden aynı yerde bulunanla büyük bir benzerlik gösteriyordu. Hattâ... Aynı ağacı sanki. Titremekte olduğunu hissetti. Gözlerine yaşlar doluyordu. Ne olmuştu bu dünyaya? Niçin bu hale gelmişti? Otların arasına çöktü, ağlamaya başladı. Yerinden kalkıp apartmanın otoparkına gitti. Otopark araba hurdalarıyla doluydu. Hepsisi pastan aynı kahverengine dönüşmüşlerdi. Lastikleri patlamış, jantlarının üstüne çökmüşlerdi. Ancak çok azının camları kırılmıştı, çürümüş olmanın dışında her şeyleri tamamdı. Babasının arabasını olması gereken yerde buldu. O da diğerleri gibiydi.

Annem, babam? Onlara ne oldu?
Bunca insana ne oldu?

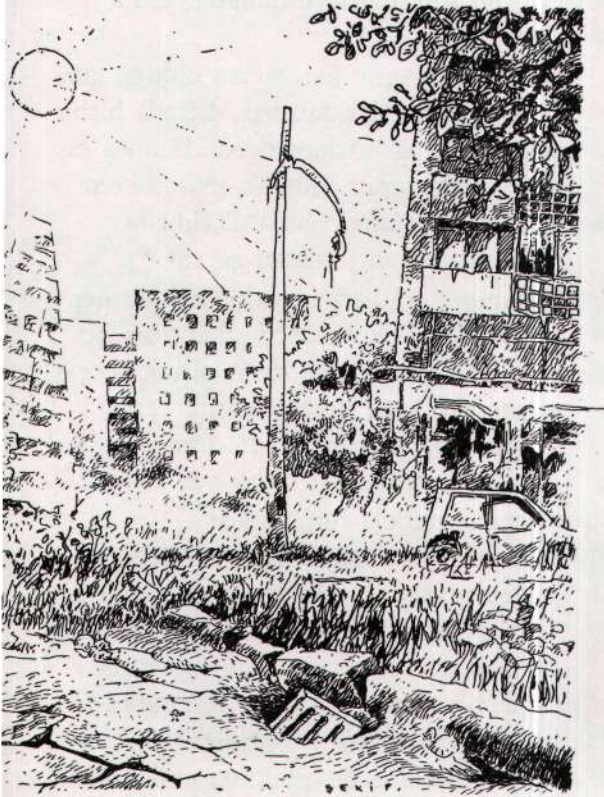
Acaba kendisi ne kadar değişmişti?
Şu anda çevresindeki hiçbir şey dün
akşam yatarkenkine benzemiyordu.
Öyleyse kendisi de değişmiş olabilirdi.
Apartmanın ön tarafında sağlam duran
kuaförün büyük camını iyice sildikten
sonra kendi aksini gördü. Dün gece
banyo aynasında gördüğünden pek farklı
değildi. Sadece camdan yansıyan yüzünde
gülünç derecede korkmuş bir ifade vardı.

Bitkilerin ve çiçeklerin taptaze
kokularıyla yüklü, İstanbul'da hiç
olmayacak kadar keskin güneş ışığının
aydınlattığı havanın sarhoşluğuna bir an

kendini bıraktı. Her şey garip bir oyun
gibiymi. En önemlisi korkusunun dışında
kendini gayet iyi hissediyor olmasıydı.
Nasıl olsa bunların bir açıklaması vardı
elbet. Otların bürümüş olduğu yoldan
ilerleyerek denize doğru uzanan caddeye
çıktı.

Acaba kendi durumunda başka
insanlar var mıydı? Bir an onlara
seslenmek için nasıl bağırması gerektiğini
düşündü. Sonra cesaretini toplayıp, "Beni
duyuyor musunuz?" diye avazı çıktığı
kadar bağırdı. Çevrenin ürkütücü
sessizliğinde kaybolup gitti haykırışı. Bir
daha denedi, ancak bu kez sesi çok az
çıktı. İçinden bir ses ona, bütün bu
dünyada yapayalnız olduğunu fısıldıyordu.
Bir kez daha bağırarak istedi ama
korkudan kuruyan boğazından sadece
küçük bir hırıltı çıktı.

Uzun bir süre olduğu yerden
kıpırdıyamadı. Sonra yavaş yavaş
caddeden aşağı, deniz tarafına doğru
yürümeye başladı. Acıkmıştı. Bir şeyler
yemesi gerekiyordu. Hemen her gün
gittiği bakkala doğru yöneldi. İçerde bir
şeylerin sağlam ve yenebilecek durumda
olabileceklerini hayal ediyordu. Kim bilir
belki bazı konserve bütünü bu olup
bitenlere rağmen sağlam kalmışlardı.
Bakkala girince doğrudan konserve bütünü
bulunduğu bölüme gitti. Ama tamamen
çürümüş, paslanmış bir döküntüyle
karşılaştı. Toz toprak içindeki rafları bir
bir dolaşmaya başladı. Sadece cam şişeler
sağlam duruyordu. Birini eline aldı, iyice
silinmeye yüz tutmuş etiketini okumaya
çalıştı. 'Kavaklıdere' yazısını seçebildi.
Ağzındaki mantar bozulmamıştı.
Dibindeki tortunun dışında içilebilecek

gibi duruyordu. Şarabın şu anda işine yaramayacağını düşünerek dışarıya çıktı. Paslanmış arabalar, kırık camlar, bahçelerden fışkıran ağaçlar, insan boyunda otlar arasında yürüdü. Birden asfaltın biraz çökmüş olduğu bir noktada, pırl pırl bir yağmur suyu birikintisiyle karşılaştı. Tertemiz küçük bir havuzcuk duruyordu karşısında. Ne kadar susamış olduğunu hatırladı, ancak asfaltın üzerinden su içmek fikri bir an için midesini bulandırdı. Daha sonra eğilip, suya iyice yakından baktı ve şaşkın bakışlı kendi aksiyile karşılaştı. Dayanamayıp dudaklarını suya değdirdi, oluşan halkacıkları göz ucuyla izlerken yavaş yavaş içmeye başladı. Suyun ne kadar lezzetli olduğunu hayretle fark etti, kana kana içti. Şehir suyunun o alışılmış klor kokusundan eser yoktu, Sağ elinin yaralanmış ayasının acısıyla yüzünü buruşturup ayağa kalktı.

Şimdi sadece karnının açlığını hissediyordu. Biraz ilerideki eski köşkün bahçesini gördü. Hatırladığı cılız meyva ağaçlarının yerinde dev ağaçlar yükseliyordu. Yakından bakınca elma ağaçlarının kırmızı iri meyvalarla dolu olduğunu sevinçle gördü; hemen birine tırmandı. Dalların çatalına oturup en yakınındaki elmayı kopardı. Pijamasına silip iyice parlattı. İştahla yemeye başladı. Arkasından bir ikincisini, bir üçüncüsünü kopardı. Yandaki ağaçtaki narlar sanki ona göz kırıyor gibiydi. Sevincinden bağırıyordu.

Bahçedeki çeşitli meyvalarla karnını iyice doyummuş olarak yola koyuldu. Tren yolunun üstündeki yaşlı köprüden geçti. Otobüs durağında atılmış gibi duran

belediye otobüsünün enkazına baktı. Ana caddeye ulaştı. Yolun iki yanında bir zamanlar insanlarla cıvı cıvı olan kafelerin, pahalı butiklerin harabeleri uzayıp gidiyordu. Dükkânlara tek tek girdi. Kullanılabilecek durumda hemen hemen hiçbir eşyaya rastlayamıyordu. Pek çok yerin sıkışmış kapısını kırdı, bazı yerlere de zaten parçalanmış olan vitrinlerinden girdi. Bütün şehirde hayat durmuştu. Görünüşe göre en aşağı on yıl geçmişti, belki de çok daha fazla. Kendisi bu süreyi uyuyarak mı geçirmişti? O neden hiç değişmemişti? Bütün bu insanlara ne olmuştu? Hiç anlamıyordu. Ayrıca çevrede hiçbir hayvan da görülüyordu. Bütün dünya sadece bitkilere ve kendisine kalmış gibiydi.

Bir süre daha yürüdükten sonra denize ulaştı.

Adalar gene her zaman olduğu gibi duruyorlardı. Uzaktan bakıldığında hiçbir şeyin değiştiği söylenemezdi. Uzunca bir süre sahile vuran dalgaları seyrettikten sonra artık güneşin hızla alçaldığını fark etti. Bir an yaklaşan geceyi düşünüp korkulara kapıldı. Gündüz her şeye rağmen güzel geçmişti. Ancak bu dünyada yaşayan tek insan olarak geceyi geçirmeye hazır hissetmiyordu kendini. Ne yapması gerektiğini düşünmeye başladı. Gidebileceği hiçbir yer yoktu, ayrıca çevredeki tüm yapılar oturulmayacak kadar haraptı. Yapabileceği tek şey evine, kendi odasına dönmektir. Telaşla koşmaya başladı. Yolda durup, bir dükkândan iki kavanoz aldı. İkisini de paçavralarla iyice temizleyip, birine köşkün bahçesinden topladığı birkaç meyva, ötekine de asfalttaki birikintiden

su doldurdu. Loş basamaklardan dikkatle çıkıp odasına girdi. Kapısını kapadı. Biraz su içerek her iki kavanozu ayağının ucuna koydu. Gözlerinden yaşlar boşanarak yorganına sarındı, kısa bir süre sonra da derin bir uykuya daldı...

Gözlerini açtığı anda uzunca bir süre tavana baktı. Sabah olmuştu. Sonra aniden dışarıdan gelen sesleri duydu.

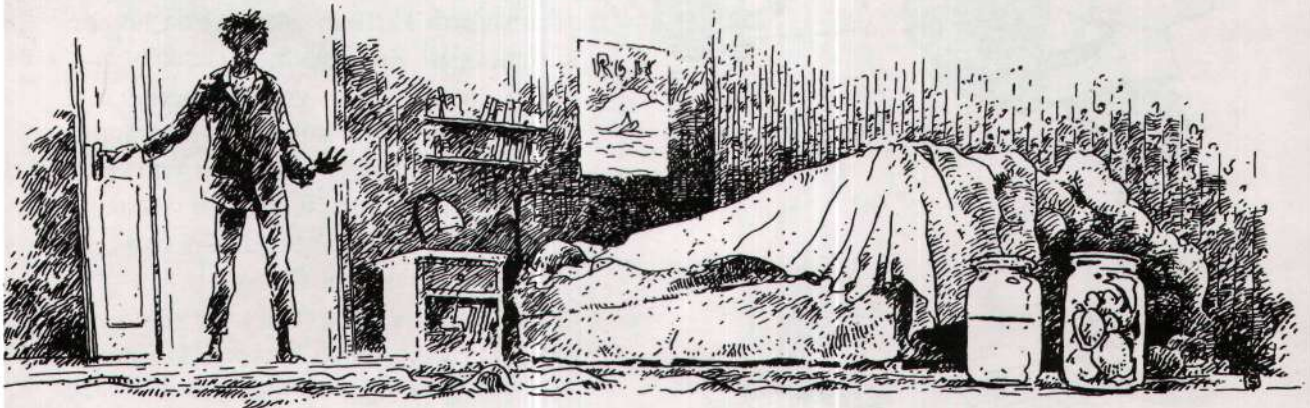
"Olamaz!" diye bağırdı. Nefret ettiği korna ve motor sesleri her zamanki gibi odayı dolduruyordu. Uçarcasına pencereye koşup perdeyi açtı. Arabalara koşuşan insanları gördü. Şehirde normal bir iş günü sabahının telaşı vardı. Gözlerine inanamadı. Hemen kapıya gidip, bütün bunların bir rüya olmamasını dileyerek yavaşça açtı. Gözleri dün sabahki çiğ güneş ışığıyla karşılaşacakmış gibi kısıldı, ama salonda kahvaltı eden babasını gördü. Uzakta camın arkasında güneş aynı yerdeydi, şehrin kirlı havasında soluk bir top gibi duruyordu. Bütün eşyalara bir bir bakarak salona gitti. Annesi her zamanki sevecenliğiyle kucakladı onu.

"Yavrucuğum neden erken kalktın?"

diye sordu.

Annesine dün gece görmüş olduğu korkunç rüyayı anlattı. Babası gülerek, "Abuk sabuk video kasetleri seyretmenin sonu budur işte!" dedi. "Bir dahasına kendini Mars'ta bulursun," diye de ekledi. Babasının çok haklı olduğunu düşündü. Bir daha korku filmi seyretmemeye karar verdi. Bu kadar ayrıntılı ve uzun bir kâbusu bir kez daha görmeye dayanabileceğini sanmıyordu. Salonun camından rüyasında gördüğü caddeye, park etmiş olan arabalara, ağaçlara, dükkânlara bakmaya başladı. Annesi yanına geldi. Oğlunun kâbustan çok etkilendiğinin farkındaydı. Birden, "Eline ne oldu öyle?" dedi.

Dehşetle sağ eline baktı. Rüyasında merdivenlerden düşünce yarılan el ayasına sardığı pijama parçası aynı şekilde elinde sanlı duruyordu. Paçavrayı inanamayarak açtı, canı çok yandı. Yarasının üzerinde kurumuş kanını gördü. Çılgın gibi odasına koştu, Yatağının ayak ucunda birinde meyvalar diğerinde yarıya kadar su dolu iki kavanoz duruyordu.

KIZLAR HEP SORUN

Fatih Erdoğan

BEN, ORHAN, Mustafa, Ayşegül ve Aslı dünyayı dolaşmaya karar verdik, Ayşegül'le Aslı'yı ben istemedim. Kızları sevmem. Hem dünyayı dolaşmak bence güç bir işti. Kızlarla uğraşamazdık. Ama sözümü dinletemedim. Orhan ve Mustafa benden büyüktüler. Orhan kızların dayanıksız olduklarını kabul etmiyordu.

"Bizim evde en dayanıklı kişi annemdir. Biz grip olunca bize o bakar, kendisi grip olunca bize yine o bakar," dedi. Mustafa genellikle Orhan'dan yana çıkardı. Bu kez de öyle oldu. "Gelsinler, çamaşır yıkayıp yemek pişirirler," dedi.

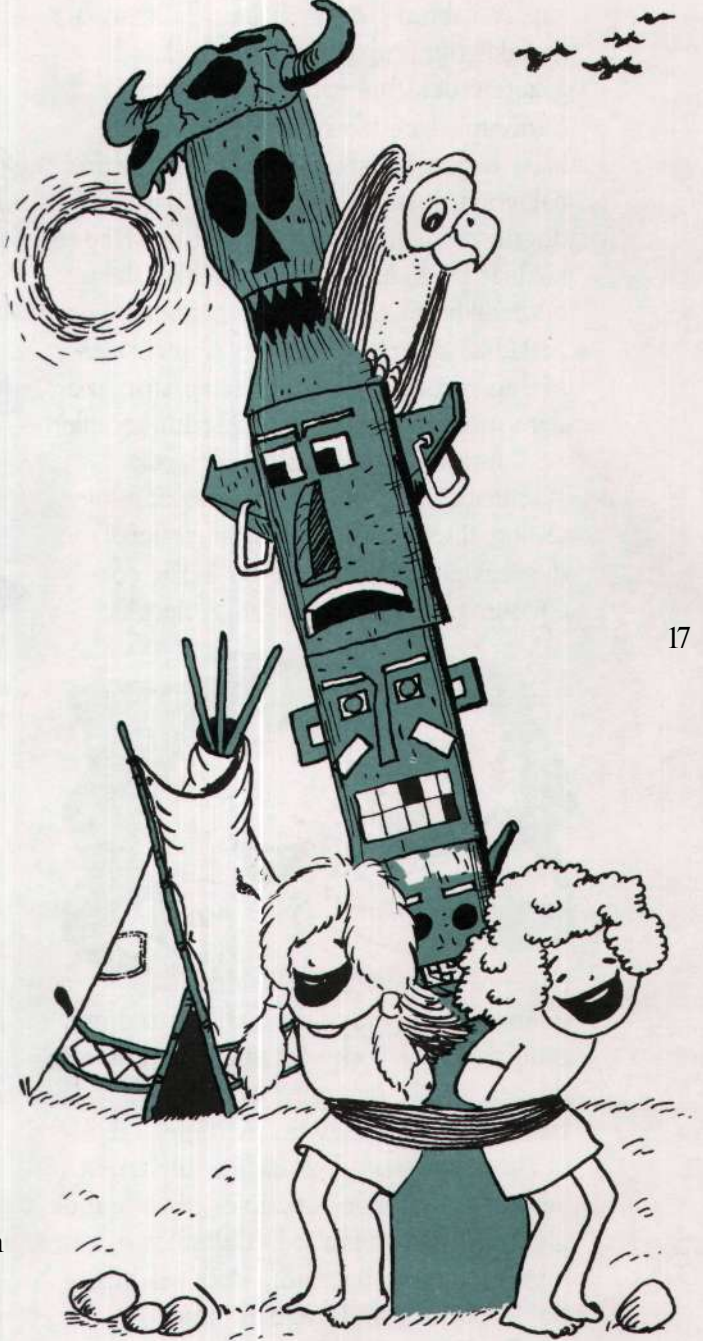
Aslı ile Ayşegül böylece gezi kadromuza alındılar. Oysa dünyayı dolaşırken ne çamaşır yıkamaya gerek olacaktı ne de yemek pişirmek için kızlara. Dünyayı gezen turistlerin üstleri başları hep pis olurdu zaten. Çamaşır yıkamazlardı ki. Hem yıkasalar da nerede kurutacaklar? Kurumasını bekleseler, dünya kocaman. Her gittikleri yerde çamaşır kurutmaya kalkarlarsa dünyanın her tarafını gezmeye zamanları yetmez ki. Sırt çantalarının üstüne çamaşır asmak için bir sopa taksalar? Bu düşüncemi Mustafa'ya söyledim. Ona söylerken Orhan duydu. "Islak çamaşırlar çok ağır olur," dedi. Mustafa, "Öyleyse kurutur öyle asarsız," dedi.

Aslı hemen, "Aptal, o zaman asmaya ne gerek var? Çantanın içine koyarsın olur biter," diye söze karıştı. "Sen karışma!" diye kızdım. Şuna bak, hem geziye gelmesine izin verdik, hem de her şeye karışıyor, sanki anlarıymış gibi.

Aslı ile Ayşegül benden küçüktüler. Ama sanki her şeyi benden daha iyi bilirlermiş gibi konuşur dururlardı. Konuşmaları neyse de, siz bir de onların gülme krizlerini görseniz! İkisi birden bir gülmeye başladılar mı, gelin ki durdurasınız. Gülerler gülerler, yorulurlar. Sonra birazcık, şöyle bir iki saniye soluk alırlar. Tam, neyse bitti, dersiniz yeniden başlarlar. Bir gülmek... Dünya yıkılsa kesemezler gülmelerini.

Neyse ki epeydir gülmüyorlardı. Çünkü, dedim ya dünyayı dolaşacaktık. Sorumluluk ve ciddiyet... Bu sözleri hem babamdan, hem de beni okula götüren minibüsün şoförü Altan Abi'den duymuştum. Tam ne olduğunu bilmesem de dünyayı dolaşmak için öncelikle bu ikisinin gerekli olduğunu düşünüyordum. Düşünsenize, tam Amerika'dan geçerken Kızılderililer peşimize takılmış, az sonra çevremizi sarıyorlar. Artık kaçamıyoruz. Çevremizde dönmeye, dansetmeye başlıyorlar. Sonra üzerinde insan yüzlerine benzer şekiller bulunan direklere bağlıyorlar bizi. Ellerinde baltalar var, yüzleri boyalı. Anlayamadığımız çığlıklar atıyorlar. Az sonra bizi öldürecekler. Ama neden? Biz hiçbir şey yapmadık ki! Geçiyorduk yalnızca, dünyayı gezerken yolumuz oradan geçti. Ama duymuyorlar. Duysalar da anlamıyorlar. Türkçeyi nereden bilecekler? Ama filmlerde Türkçe anlıyorlardı? "Türkçe anlıyor musunuz?"

diye bağıyorum. Birden duruyorlar. Bana doğru yaklaşıyorlar. Kızgın kızgın bakıyorlar. Gazetesinin bulmacasını kestiğim için babam da öyle bakmıştı

bana. Ama duvarımı bulmacalarla kaplamak fikri hoşuma gitmişti. Düşünsenize odamın duvarlarını ve tavanını gazeteden kesilmiş bulmacalarla kaplayacaktım. Meğer babam bulmacalara meraklıymış. Ama bundan önceki gazetelerdeki bulmacaların hiçbirini çözmemişti nedense. İşte kıızılderililer bana o gün babamın baktığı gibi kızgın bakıyorlardı şimdi. Baltalarını kafama doğru yaklaştırdılar. Çok korktum. Neden kızdılar bu kadar? Yalnızca Türkçe bilip bilmediklerini sordum. İşte o anda başladılar gülmeye. Aslı ile Ayşegül'den söz ediyorum. Hani gülerler ve susmazlar demiştim ya. Neden güldüklerini kendileri de bilmezler hani. Kıızılderililer çok şaşırdılar. Beni bırakıp o ikisine döndüler. O ikisi direğe bağlı olmasalar yerlere düşeceklerdi gülmekten. Şu kızlar çok anlaşılmasız şeyler. Biraz sonra ölecekler,

18

hallerine bak. Soluksuz kaldılar gülmekten. Kıızılderililer hafiften tedirgin oldular. Hattâ korktular sanki biraz da. Bu da nesi şimdi, dercesine birbirlerine bakıyorlar. Böyle şey görmemişler tabii. "Çözün şunları," diye bağırdı bir tanesi. Şefleriydi herhalde. Çözdüler bizi. "Çabuk gidin, bir daha buralarda dolaşmayın, öğretmeninize söylerim," dedi şef bize de. Çabucak kaçtık oradan, ama

doğrusunu isterseniz ben çok kızdım. Neden mi? Canım şunun şurasında dünyayı dolaşalım diye yola çıkmışız. Tamam ölümden kurtulduk ama her işin bir ciddiyeti var yani. Yakalandık madem, kıızılderililer öldürselerdi bizi. Ya da ne bileyim, hani filmlerde olur ya, süvari filan son anda gelir kurtarır insanları. Yani her şey olabilir, ama bu gülmek ne oluyor ki? Katıla katıla gülererek ölümden kurtulmak hiç de kahramanca gelmedi bana. Hiçbir filmde öyle şey görmedim. Bu resmen cıvıklık, Bu sözün ne anlama geldiğini de tam bilmiyorum, ama kapıya gelen satıcı kadına limonata verdiği için annem de babama aynı sözü söylemişti. Şu kızlar her yerde sorun yaratıyorlar. Kızları almayalım demiştim, ama dinletemedim ki sözümü!

Resimleyen: Fatih Erdoğan

İyi Kız Fatmacık

Alan Alexander Milne

İngilizceden çeviren: Fatih Erdoğan

Ne kadar da çok soruyorlar bana

*"İyi bir kız oldun mu, Fatmacık?
Hiç yaramazlık yaptın mı, Fatmacık?"*

Hem bir kez değil, belki on kez:

*"İyi bir kız oldun mu, Fatmacık?
Hiç yaramazlık yaptın mı, Fatmacık?"*

*Bir partiye gitsem, ya da çaya
Arasına halama gitsem, uzaktaki halama
Okuldan döndüğümde, ya da oyundan döndüğümde
Nerden gelirim heyleyim hep aynı söz:*

*"Fatmacık!
İyi bir kız oldun mu, Fatmacık?
Hiç yaramazlık yaptın mı, Fatmacık?"*

En güzel günün sonunda yine:

*"İyi bir kız oldun mu, Fatmacık?
Hiç yaramazlık yaptın mı, Fatmacık?"*

Hayvanat bahçesine gidip döndüğümde:

*"İyi bir kız oldun mu, Fatmacık?
Hiç yaramazlık yaptın mı, Fatmacık?"*

*Sanki oraya neden gittiğimi sanıyorlar
Neden yaramazlık yapayım hayvanat bahçesinde?
Hem şöyle bir düşünün:
Yaramaz ve kötü bir kız olsam ben
Hiç söyler miyim bunu onlara?
Hem ne komik olur sorup durmaları
Kötü kız olsam gerçekten:*

*"İyi bir kız oldun mu, Fatmacık?
Hiç yaramazlık yaptın mı, Fatmacık?"*

Resimleyen: Şahin Erkoçak

BENİM ADIM TİTİ

Sevim Ak

20

BİR SABAH Titi pencereden bakarken denizci elbisesi giymiş bir çocuk gördü. Gözleri gökyüzünde, ağzında mızıkla uygun adım yürüyordu. Bülo ve Musto da topuklarını rap rap vurarak peşinden geliyorlardı. Titi şaşkınlıktan kendini alamadı. Bu çocuğu şimdiye kadar hiç görmemişti. Ne güzel sarı saçları, fıldır fıldır bakan mavi gözleri vardı.

Asu'nun mutlaka bundan haberi vardır, dedi içinden. Sonra da fırladı Asu'lara gitti. Asu henüz kalkmış, kahvaltılık ediyordu. Titi camı tıklattı. Günaydın, bile demeden, parmağıyla denizci giysili çocuğu gösterip, "Bu kim?" diye sordu.

"Haa, o mu?" dedi Asu, ağzında peynirle. "Denizci Selo o. Yeni geldi. Büyüyünce denizci olacak da ondan öyle giyiniyor. Denizci filoları, gemileri, sürüyle de kayığı olacak ilerde. Aaaa! Dur bir dakika!"

Titi, ne oldu, diye sormadan Asu içeri kaçmıştı. Az sonra elinde kırmızı bir kayıkla geri geldi.

"Baak," dedi. "Bunu bana verdi. Üstünde ne yazıyor, okur musun?"

Titi gözlerini kırpıştırarak kayığın burnundaki yazıya baktı.

"Aaa! A-S-U... Ne hoş! Senin ismini yazmış. Ne yaptın bunun için?"

Asu bacak bacak üstüne atıp hınzırca gülümsedi.

"Hiiç... Her yeni tanıştığına isim yazılı bir kayık hediye ediyor zaten. Sen de tanış senin de kayığın olsun."

Titi hiçbir şey söylemeden eve koştu. Aynanın karşısına geçti. Eteklerini iki ucundan tutup kaldırdı. Hafifçe eğilerek, "Merhaba, ben Titi," dedi.

"I-ıh," dedi sonra. "Olmadı!"

İki eliyle aynadaki görüntüsünü siler gibi yaptı. Olmazdı tabii. Gülümsemeyi unutmıştu çünkü. Bu kez aynı hareketi gülümseyerek tekrarladı. İşte şimdi olmuştu.

Hemen sokağa fırladı. Nasıl olsa gelir, diye kaldırıma oturdu, beklemeye başladı. Yokuşun başında bir denizci şapkası belirdiğinde telaşla yerinden kalktı, etek uçlarını şıppadak yakaladı. Selo yanından geçerken sadece cılız bir "Merhaba," diyebildi. "Ben Titi," diyemeden Selo bilyalı arabasıyla çoktan uçup gitmişti önünden.

Titi üzülmüştü. Başını ellerinin arasına aldı. "Onu bir daha nerede görürüm," diye düşündü. Ansızın bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Denizci ya," dedi. "Deniz kıyısına gelir elbet."

Oltasını aldı, sahile indi. Şansı iyiydi. İlk atışta iki balık tutmuştu. Balıkları kovaya, oltayı denize attı, bekledi. Neyse ki, Selo öyle çok bekletmiyordu. İşte gene köşeden çıkmıştı. Titi bu kez çok heyecanlandı. Yüreği küt küt çarpmaya başladı. Yüreğinin sesi duyulmasın diye elini göğsüne koyup bastırdı. Gözlerini kapadı. Selo tam yanından geçerken gözlerini birdenbire açtı, "Merhaba," dedi.

"Merhaba," dedi Selo da.

"Birlikte tutalım mı?"

Selo kötü bir şey olmuş gibi yüzünü buruşturdu. Başını iki yana hızlı hızlı sallayarak, "Balık tutmaktan hiç hoşlanmam," dedi.

Titi bir tuhaf olmuştu.

Hıh, dedi içinden. Ne biçim denizci bu. Oysa deniz denilince balık, denizci denilince de balıkçı gelir aklıma.

Kovasındaki balıkları denize attı. Artık balık tutmayacaktı. Bütün neşesi de kaçmıştı zaten. Akşama kadar mahallede tırnaklarını kemire kemire dolaştı durdu.

Akşamüstü Selo'yu mahallenin dışındaki koruluğa girerken gördü. Peşine takıldı. Selo bir ağacın kovuğundan rengârenk kâğıtlar çıkardı. Oturup onlardan bir sürü kayık yaptı. Titi, "Hım," dedi. "Demek burada çalışıyor."

Selo işini bitirip gidince o da koruluğa daldı. Bütün ağaçların gövdesine çakısıyla tek tek Titi yazdı.

Ertesi sabah Selo koltuğunun altında bir sürü malzemeyle koruluğa gidiyordu. Titi, bitki büyütecini kapığı gibi peşinden koştu. Selo gene bir önceki günkü yerinde oturdu, kâğıtları kesmeye başladı. Titi büyüteciyle bitkileri inceler gibi yaparken yan gözle Selo'yu izliyordu. Birden heyecanlandı. Selo son yaptığı kayığa T harfiyle başlayan dört harfli bir isim yazmıştı. Büyüteçle yere baka baka Selo'nun burnunun dibine kadar yanaştı. Büyütecini yazının üstüne tuttu.

"Aaa! Tuti'ymiş," diye bağırdı.

Hemen Selo'nun dizini dürttü.

Yaslandığı ağaca kazılı Titi ismini göstererek, "Yanlı yazmışsın. Titi olacaktı," dedi.

Selo hiç istifini bozmadı. Başını umursamaz bir şekilde arkaya attı ve "Cık," dedi. "Tuti bu. Tuti eski bir düşünürdür."

Titi çok bozulmuştu. Canı sıkın eve döndü. Koltuğunda uzunca bir süre kös kös oturdu. Sonra şansını bir kez daha denemeye karar verdi. Hiç üşenmedi. Yüzlerce minik kâğıtçığa Titi yazıp bir kovaya doldurdu. Pencerenin önüne

oturdu. Selo'nun geçmesini bekledi. Selo pencerenin altından geçerken kovayı başından aşağı boca etti. Selo kar taneciklerine benzettiği bu kâğıtçıklara aval aval baktı sadece. Sonra da üstüne basıp geçti.

Titi, "Gene olmadı," dedi ümitsizce. "Onu hiç ilgilendirmiyorum. İsmim yazılı bir kayığım hiç, ama hiç olmayacak."

Titi artık kayığı unutacaktı. O günden sonra bir daha da Selo'nun

dikkatini çekmek için uğraşmadı.

Bir gün bez bebeğiyle kapısının önünde oynarken Selo ağzında mızık sokağa girdi. Arkasından Bülo ve Musto geliyorlardı. Titi onları görür görmez arkasını döndü. Artık ne Selo ne de kayıkları onu ilgilendiriyordu. Ama ansızın umulmadık bir şey oldu. Selo mızıkasını Bülo'ya verip Titi'nin yanına koştu.

"Merhaba," dedi telaşlı bir sesle. "Adım Selo. Seninki ne?"

Titi'nin yanakları al olmuştü.

"Ti-ti," dedi kekeleyerek.

Selo cebinden buruş buruş olmuş bir gemi ve ispirotolu bir kalem çıkardı. Geminin burnuna iri harflerle TİTİ yazdı. Gemiye Titi'ye verirken, "Bunu çoktaaan yapmışım," dedi. "Ta, seni ilk gördüğüm gün."

Titi çok sevinmişti. İçinden zıp zıp zıplamak geldi. Ama tuttu kendini. Selo arkadaşlarının yanına dönecekken bir an durdu. Titi'ye sevimli sevimli baktı.

"Sahi," dedi, "senin ismini niye bu kadar geç öğrendim?"

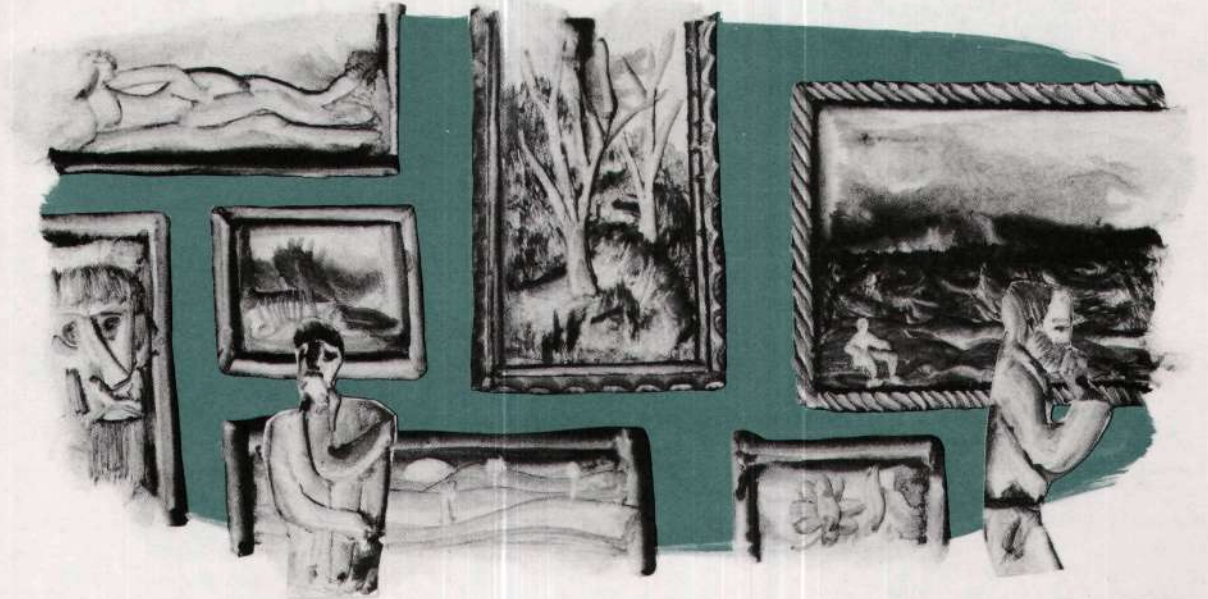
MÜZEDEKİ RESİM ADAM

Dilek Aykul Bishku

RESİMLERİN SERGİLENDİĞİ müzeleri gezdiyseniz bilirsiniz. Kocaman salonların, uzun koridorların duvarlarına dizi dizi resimlerin şık çerçeveler içinde asıldığı yerlerdir bunlar. Gezmeye gelen insanların çoğu tabloların önünden büyük bir telaşla koşarcasına geçer, sonra da gördükleri bütün renkler kafalarında karmakanşık olmuş bir halde giderler. Bazen turist kabileleri, önlerinde rehberleri ile içeri doluşur. Ne anlatılanları dinler, ne de resimlere bakarlar ama çıktıkları zaman kapının önünde resim çektirmeyi ve gördükleri ilginç yerler listesine müzenin adını eklemeyi ihmal etmezler.

Gelenlerin hepsi böyle değildir tabii. Resimleri gerçekten sevenler, onların öyküsüyle içtenlikle ilgilenenler de vardır. Bazıları çok bilgilidir. Resim hakkında, ressamının bile dikkatinden kaçmış olan ince ayrıntıları bilirler. Bazıları da bir resmin önünde saatlerce durup içlerine sindire sindire bakarlar. Ama onların arasında bile resimlerin de müzeyi seyrettiklerini, önlerinden geçen kalabalığı bir sergideymiş gibi izlediklerini fark edenler yok denecek kadar azdır.

Evet, resimler de insanları seyreder. Kimi,, ayrıntılara dikkat etmeden ziyaretçilerin sayısı ile ilgilenir. O gün kaç kişi hangi resmin önünde daha fazla durdu, neler dedi, bunları izler. Kimileri ise büyük bir merakla ziyaretçileri gözler, onların öykülerini öğrenmeye çalışır. Öğretmenleri açıklamalar yaparken kendi aralarında dalga geçen öğrencilere kızar, torununu elinden tutup getirmiş yaşlı resamlara sevgi ile bakarlar. Kimilerinin ise resimdeki yaşamı öyle canlı, öyle gürültülüdür ki, etraflarında olup bitenin ne farkına varır, ne de umursarlar.

İşte, öyküsünü anlatacağım adam böyle bir müzedeki tablolardan birinin içinde yer alan bir resim-adammış. Yaşadığı tablo kocaman bir manzara resmiymiş. Dalgalar beyaz köpükler çıkararak kayaları ıslatıyor, adam ise resmin sol alt köşesine yakın bir yerlerde taşların üzerinde oturmuş ve her nedense denize değil de, ters yöne doğru bakıyormuş.

Resim-adam içinde bulunduğu resme göre bir hayli küçükmüş. Bu yüzden olmalı, insanlar ona hiç dikkat etmiyorlarmış. Herkes, "Ah, ne güzel bir manzara," ya da "Kayaların görkemine bakın. Ressam nasıl da canlı boyamış dalgaları," gibi şeyler söylüyormuş. O güne dek kimse, ama hiç kimse, resimde bir de insan bulunduğunu fark etmemiş.

Adam müthiş yalnızmış ve bundan da sonsuz bir üzüntü duyuyormuş. Günlerden bir gün inanılmaz bir şey olmuş. Resmin önünde duranlardan biri adamı göstererek yanındaki arkadaşına, "Şuraya bak," demiş. "Burada biri var.

Yazık, ne kadar da yalnız görünüyor."

Adam kulaklarına inanamamış. Birisi onun varlığını fark etmekle kalmayıp neler hissedebileceğini de düşünerek ona açıyormuş. Sesin sahibi dağınık saçlı, kahverengi sakallı bir gençmiş. Parmağı ile adamı göstererek yanındaki arkadaşına, "Üstelik deniz kenarında, ama denizi seyretmiyor, ne tuhaf," diyor. Resim-adam şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı neredeyse. İşte iki insan büyük bir ilgiyle kendisinden söz ediyorlarmış. Delikanlının arkadaşı, "Kim bilir," demiş, "belki de denizi pek sevmiyordun" Delikanlı, "Peki ama neden," diye sormuş. "Acaba bir yakınını mı kaybetti açık denizde?"

Resim-adamın gözleri dolmuş. Aslında neden denize sırtını döndüğü hakkında en ufak bir fikri yokmuş ama böyle bir olasılık onu çok duygulandırmış.

O gece müze kapanıp bütün resimler uykuya daldıklarında adam hâlâ o gün olanları düşünüyormuş. Sonunda birilerinin dikkatini çekmiş olmak onu öyle heyecanlandırmış ki gözünü bile

kırpmamış. Ertesi sabahı sabırsızlıkla beklemiş.

Ne yazık ki, ne ertesi gün, ne de daha sonraki günlerde genç adam ve arkadaşı gözükmemişler. Diğer ziyaretçiler arasından da resim-adamla ilgilenen çıkmamış. Resim-adam yalnızlığını eskisinden de fazla hisseder olmuş. Tek başına olmak ona eskisinden de dayanılmaz gelmeye başlamış.

Tam ümidini kestiği bir gün, o delikanlı bir resim sehпасı ve boyaları ile birlikte salona girmiş. Oldukça uzak bir köşeye sehпасını kurmuş, tuvalini yerleştirmiş ve önündeki tabloyu kopya etmeye koyulmuş. Resim-adam onun ödevini yapan bir resim öğrencisi olduğunu anlayarak heyecanlanmış. Onun gibi resimle ilgilenen birinin dikkatini çekmiş olmaktan ötürü gurur duymuş. Tekrar gelip ona bakması için dua etmeye koyulmuş.

Aradan günler geçmiş. Artık resim öğrencisinin tablosu bitmek üzereymiş. Resim-adam bulunduğu yerden tablonun, aksi suya yansıyan tarihi camilere ve ıssız bir parka ait olduğunu görebiliyordu. Resim bitince delikanlının gideceğini bildiğinden her geçen gün biraz daha mahzunlaşıyor, çaresizlik içinde kıvranıyordu.

Adam bulunduğu yerden ayrılmayı, genç ressamın kendisini tekrar görüp hakkında güzel şeyler söyleyebileceği bir yere gitmeyi o kadar çok istiyormuş ki, rüyalarında bundan başka bir şey göremez olmuş. Sonunda ne yapıp yapmaya delikanlının tablosuna ulaşmaya karar vermiş. Bir resim-adamın, çizildiği tablo dışında yaşayıp yaşayamayacağını

bilmiyormuş, ama denemekten başka çaresi yokmuş. O tablodaki ıssız parkın bir köşesine gizlenmeyi başarabilirse genç adamın onu evine götüreceğini, böylece artık ondan hiç ayrılmayacağını hayal ediyormuş.

Bir gün arkadaşı, resim yapan delikanlıyı ziyarete gelmiş. Resim-adam gençlerin kendi aralarındaki konuşmalardan resmin artık bitmek üzere olduğunu anlamış. Bunun üzerine bütün gücünü toplayarak içinde bulunduğu tablodan dışarı atlamış.

Resim-adam birdenbire kendisini gayet ciddi giyimli bir beyin koyu renk ceketinin sırtında bulmuş. Ciddi giyimli bey sırtındaki resimden haberdar değilmiş. Ama onun arkasındakiler canlı renklerle boyanmış bir insan figürünün bir takım elbisenin sırtında ne aradığını çok merak etmişler doğrusu. "Allah allah," demişler. "Şu modacılar da ne garip oldu." Resim-adam gülmek için kendisini zor tutarak çevresine bakmış. Neyse ki, ceketine misafir olduğu beyefendi genç ressamın olduğu yere doğru yürüyormuş. Adam bir resmin önünde uzun uzun durunca, resim-adam daha fazla sabredememiş ve yanından geçen bir öğrencinin elindeki dosyanın üzerine atlamış.

"Aaa, dosyanın üzerindeki resim ne değişik. Bakabilir miyim?" Resim-adam kendisinden söz edildiğini anlayınca doğruca bir turistin omzundaki çantanın üzerine sıçramış. "Ama demin bir adam resmi vardı dosyanın üzerinde. Ne oldu ona?"

"Yanlış görmüş olacaksın, ben hiç resim yapıştırmamıştım ki oraya."

Turist dalgın dalgın yürürken genç

ressamın yanına gelmiş. Bunu fırsat bilen resim-adam da bir hoplayışta onun önündeki tuvale atlayıvermiş. Delikanlının arkadaşı görmüş onu. "Bu adam da nereden çıktı," demiş. "Resmin aslında yok ki." Delikanlı şaşırmış. "Bilmem," diye cevap vermiş. "Farkında olmadan boyamışımıdır belki de. Neyse, üzerini beyaz boyayla kapatırım şimdi." Fırçasını beyaz boyaya daldırması ve resim-adamı silmek üzere harekete geçmesi. Ama son anda durmuş.. "Baksana," demiş arkadaşına, "ne güzel de oturmuş oracığa. Sanki çok uzun bir yoldan sırf burada bulunabilmek için gelmiş gibi bir hali var." Arkadaşı da ona hak vermiş. Resim-adamı silmeye kıyamamışlar.

Sonra inanılmaz bir şey olmuş.

Delikanlı arkadaşına, "Biliyor musun," demiş, "bu resmi yapmaya başladığımdan beri bu parkın ıssızlığı beni rahatsız ediyor. Hadi başka insanlar da yapalım." Önce ağaçların altında ayakta duran iki insan yapmışlar, sonra da gezintiye çıkmış bir büyükbaba ile torununu boyamışlar. Bu iş çok keyif vermiş onlara ve caminin duvarlarının dibine canlı renklerde şemsiyeleri olan bir sokak kahvesi kondurmuşlar. Pırl pırl sandalyelere soğuk içeceklerini yudumlayarak sohbet eden gençler, sırt çantalı turistler, çocuklarına dondurma yedirmeye gelmiş anneler çizmişler. Ortalık bir anda bayram yerine dönmüş. Kalabalığa, haşlanmış mısır satan bir seyyar satıcı ile ağaçlardan birinin dibinde neşeli şarkılar söyleyen bir grup sokak şarkıcısı da katılmış.

Resim-adam önce bütün bunlara inanamamış. Sonra da sonsuz bir sevinçle etrafındaki insanları seyretmeye başlamış. O sırada sevimli bir genç kız resim-adamın yanına gelerek, "Ne dersiniz," demiş, "dans edelim mi?" Resim-adam önce utangaç bir sesle, "Bilmem ki, nasıl olur?" demiş. Ama müzik öyle coşkulu, genç kız da öyle cana yakınmış ki, dayanamamış. İkisi birlikte müziğin ritmine uyarak neşeli bir dans tutturmuşlar.

Resmin, asıyla hiç ilgisi kalmadığını gören genç ressam yeni bir ödev hazırlamaya karar vererek bu tabloyu evine götürmüştü. Resim-adam ondan sonraki günlerini onun evinin duvarında, çevresi dostları ile sarılı olarak mutluluk içinde geçirmiş ve bir daha da hiç yalnızlık çekmemiş.

Resimleyen: Çağlayan Örgü

BİR KİTAP BİR YAZAR

Çarli'nin Çikolata Fabrikası'nda ünlü bir çikolata fabrikasının sahibi Wonka çikolatalarının içine koyduğu beş bileti bulan beş çocuğa inanılmaz ilginçlikteki fabrikasını gezdireceğine söz verir. İşte kitap bu beş çocukla ailelerinin bu gezisini konu eder.

Aşağıda Roald Dahl'ın ünlü Çarli'nin Çikolata Fabrikası kitabından bir bölümü size sunuyoruz. Güzel okumalar...

ÇARLİ'NİN ÇİKOLATA FABRİKASI

Yazan: Roald Dahl. Çeviren: Makbel Biber.
Kesimler: Joseph Schindelman. Can Yayınları,
1989. III. hamur kâğıda, karton kapaklı, 168
sayfa.

Roald Dahl 1916 yılında İngiltere'nin Güney Galler Bölgesinde doğmuştur. Annesi ve babası Norveç asıllıdır. Shell Petrol Şirketi'nde bir süre çalıştıktan sonra İngiliz Hava Kuvvetleri'nde pilotluk yapmıştır. Havadaki Cinler adlı kitabını yazmasında bu pilotluk deneyiminin etkisi olmuştur. Bu kitabında Dahl, Hava Kuvvetleri'ne ait uçaklara sorun yaratan küçücük yaratıklardan söz eder. Bir ara Disney stüdyosunca filme de alınması tasarlanmış ama bu gerçekleşmemiştir.

Daha sonra evlenen ve üç çocuk sahibi olan Dahl, çocuklarına anlattığı öykülerden oluşturduğu James ve Dev Şeftali adlı kitabını 1961'de yayımlamıştır. Bu kitapta birkaç dev böceklerle birlikte dev bir şeftalinin içinde dünyayı dolaşan bir çocuğun serüvenleri anlatılmaktadır. İlk kez 1964'te yayımlanan Çarli'nin Çikolata Fabrikası ise dünyada çok satan kitaplar arasında yer almış, bunun üzerine Dahl 1972'de Çarli ve Cam Asansör adlı kitabı yazmıştır.

Roald Dahl'im öteki ünlü çocuk kitapları şöyle sıralanabilir:

Büyülü Parmak (1966), Tuhaf Tilki (1970), Dünya Şampiyonu Danny (1975), Şeker Henry'nin Harika Öyküsü (1977), Dev Timsah (1977), George'un Harika İlacı (1981)

Bu kitaplardan yalnızca bu sayfalarımızda tanıttığımız Çarli'nin Çikolata Fabrikası adlı kitabı türkçeye çevrildi. Makbel Biber'in türkçesiyle Can Yayınları tarafından yayımlanan bu kitabı büyük bir keyifle okuyacaksınız. Dileğimiz, Çarli ve Cam Asansör'ün de bir an önce yayımlanması.

“

...Bu çiklet," diye sürdürdü konuşmasını Bay Wonka, "benim en son, en büyüleyici buluşum! Bu bir çiklet yemeğidir! Bu... bu... bu küçük çiklet çubuğunun içinde üç öğünlük yemek vardır!"

"Bu saçmalık da nedir?" dedi babalardan biri.

"Sevgili bayım!" diye bağırdı Bay Wonka,

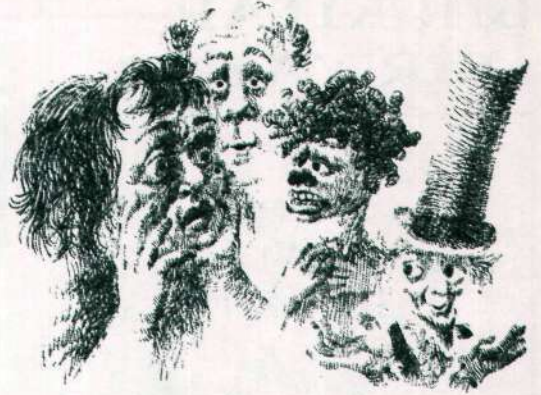
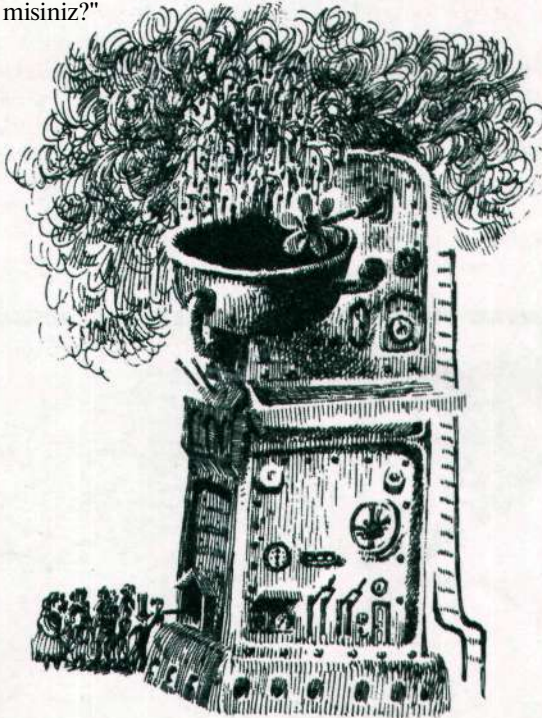
"bu çikleti dükkânlarda satmaya başlayınca *her* şey değişecek! Artık mutfak ve yemek pişirme işine paydos! Alışveriş de kalmayacak! Artık et ve sebze alınmayacak! Yemeklerde çatal bıçak olmayacak! Bulaşık derdi kalmayacak! Çöp yok! Pislik yok! Yalnız Wonka'nın sihirli çikletinden küçük bir parça yeter - ve kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde gereksinim duyduğunuz kadar besin. Şu yaptığım çiklette domates çorbası, dana bifteği ve böğürtlenli pasta var. İstedığınız her şeyin çikleti olacak!"

"Domates çorbası, dana bifteği, böğürtlenli pasta da ne demek?" dedi Violet Beauregarde.

"Eğer bunu çiğnemeye başlarsan," dedi Bay Wonka, "ağzına bu tadlar gelecek. Ne kadar heyecan verici değil mi? Gerçekten yemeğin boğazından inip, midene gittiğini *hissedeceksin*. Ve seni doyuracak. Tatmin edecek! Ne müthiş bir şey!"

"Kesinlikle olanaksız bu," dedi Veruca Salt.

"Eninde sonunda çiklet, değil mi?" diye bağırdı. Violet Beauregarde, "o halde çiğneyebilirim, tam bana göre!" Sonra birden dünya rekoru kırmak için çiğnediği çikleti ağzından çıkardı ve sol kulağının arkasına yapıştırdı. "Haydi Bay Wonka," dedi, "şu sizin sihirli çikletinizi verin de bakalım başarabilmiş misiniz?"

"Bana bak Violet," dedi annesi Bayan Beauregarde, "sakın saçma sapan bir şey yapayım deme!"

"Ben bu çikleti istiyorum!" dedi Violet arsızca. "Saçmalık bunun neresinde?"

"Bence almasan daha iyi olur," dedi Bay Wonka kibarca. "Gördüğün gibi henüz bitirdim.. Daha bir iki şey..."

"Off, amma da uzattın!" dedi Violet birdenbire Bay Wonka'nın engel olmasına fırsat vermeden hızla çekmeceden çikleti aldı ve ağzına attı. O anda bu işe iyice alışık olan çenesi tıpkı bir mengene gibi açılıp kapanmaya başladı.

"Yapma!" dedi Bay Wonka.

"Masal gibi!" diye bağırdı Violet. "Bu domates çorbası! Sıcak, kremalı ve nefis! Boğazımdan inişini hissediyorum!"

"Dur," dedi Bay Wonka. "Çiklet henüz hazır olmadı! Doğru değil bu yaptığın!"

"Neden doğru olmasın? Bal gibi doğru!" dedi Violet. "Çok iyi başarmışsın. Hayatımda böyle nefis bir çorba içmemiştim!"

"Çıkar şunu ağzından!" dedi Bay Wonka.

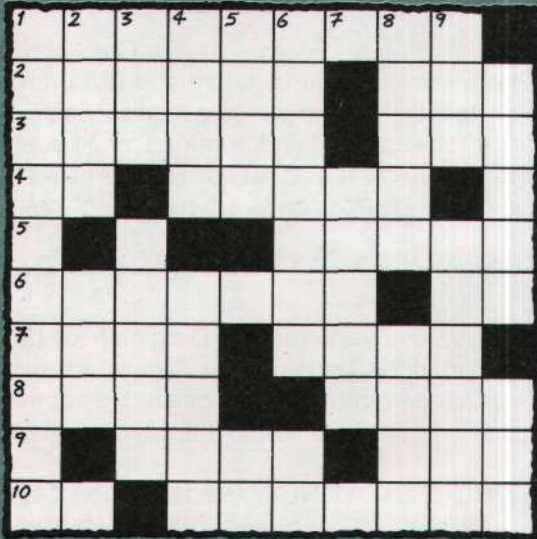
"Değişiyor!" dedi Violet, hem çiğneyip hem de yutkunurken. "İkinci bölüm başlıyor! İşte dana bifteği! Ne kadar lezzetli, ne kadar yumuşak! Bu ne tad böyle! Fırında pişmiş patates de çok nefis. Üstü iyice kızarmış, içi de tereyağı dolu!"

"Aman ne kadar ilginç, Violet," dedi Bayan Beauregaude. "Sen çok akıllı bir kızsın." "

Hazırlayan: Aslı Özer

SOLDAN SAĞA

1. Kırmızı Balon adlı çocuk kitabının ünlü Fransız yazarı.
2. Birini ya da bir şeyi bulmaya çalışmak. - Kuyucaklı Yusuf, Değirmen, Dağlar ve Rüzgâr, Kağı, Ses ve Ötekiler adlı kitapların yazarının soyadı.
3. Küpe ve yüzük taşı gibi bezek işlerinde kullanılan mavi renkli, saydam olmayan değerli bir madde. - Yol üzerinde ya da kasabalarda yolcuların konaklamalarına yarayan yapı.
4. Sıkıntı, bezginlik, usanç, acı gibi duyguları bildirir. - Bebeklere iç çamaşırı olarak giydirilen, ince pamukludan giysi.
5. Bir işin yabancısı olan, bir işi beceremeyen.
6. Özkedibalgıgillerden, yan kanatları vücuduna yapışık, uzun kuyruklu, iri bir balık - Bir renk.
7. Bir devletin, bir hanedanın ya da bir kentin simgesi olarak kabul edilmiş resim, harf ya da şekil. - Yapılan iş, eylem.
8. Uyarı, uyarı. - Haberci, haber veren kimse.
9. Ballıbabagillerden, yaprakları sapsız, çiçekleri beyaz ya da menekşe renginde, ıtrılı küçük bir bitki. - Bir tembih sözü.
10. Genişlik. - Arkadaşlık etme, birlikte bulunma.

BİR SÖZCÜK BİN SÖZCÜK

BİR ARMAĞANIMIZ VARI

Bulmacamızın tümünü çözen ilk 50 kişiye bir armağanımız var. Vedat Dalokay'ın KOLO adlı kitabı. Çözümünüzü hemen postalayın. Unutmayın, KOLO'yu, bize yazan ilk 50 kişiye göndereceğiz. **DİKKAT:** Derginizi kesmeyin. Çözümlerinizi yazıp bize yollamanız için derginizle birlikte gönderdiğimiz çözüm kartını kullanabilirsiniz.

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1. Fableriyle tanınmış ünlü Fransız yazar.
2.olan anlar. - Kalıtsal olarak belli, ortak fiziksel ve fizyolojik özelliklere sahip insanlar topluluğu.
3. Marmaranın ilk hecesi. - Ağaçlarla örtülü geniş alan.
4. Boynun iki yanında, kolların gövdeye bağlandığı bölüm. - Haftanın bir günü.
5. Hakkına.olmak. - Hangi şey.
6. Belli kurallara göre yapılan çiçek düzenlemesi. - TERSİ, Derginizdeki Kızlar Hep Sorun isimli öykünün yazarının adının ve soyadının baş harfleri.
7. TERSİ, Küçük çocukları korkutmak için uydurulmuş düşsel yaratık.
8. İzleyicilerin kolayca görebilmeleri için genellikle yerden belli bir ölçüde yüksek yapılan her tür gösteri yapmaya uygun yer. - Taneli ya da un gibi toz durumunda olan şeyleri yabancı maddelerden ayıklamak ya da incisini kabasından ayırmak için kullanılan tahta bir kasnak ve tek tarafa gerilmiş, gözenekli tel, kıl, bez vb. ile yapılan araç.
9. Bir göz rengi. - Samanla karışık tahıl.
10. Bacağın dizkapağından topuğa kadar olan bölümü. - TERSİ, herhangi bir kas kümesinin istençdışı devinmesi.

SİZE HEP GELMEMİ İSTER MİSİNİZ?

Size hep gelebilirim, isterseniz tabii. Eğer derginizi sevdiyseniz ve size hep gelmemi istiyorsanız kulübümüze üye olmanız yeterli.

Hem **Kırmızıfare Çocuk Kitapları Kulübü**'ne üye olmakla yalnızca dergimizin her sayısını almakla kalmayacak, sahip olacağınız üye kartınızla yayınevimizden alacağınız kitapları %20 (sözlükleri %10) indirimli olarak alabileceksiniz. Adresinize göndereceğimiz kataloglarımızdan yayınlarımızı sürekli olarak izleyecek, dilediğiniz kitabı yine indirimli olarak ve posta ücreti ödemeksizin posta ile edinebileceksiniz.

KİMLER ÜYE OLABİLİR?

Herkes üye olabilir. Dergimizi izlemek isteyen, çocuk kitaplarına, çocuk edebiyatına ilgi duyan her yaşta herkes **Kırmızıfare Çocuk Kitapları Kulübü**'ne üye olabilir.

NASIL ÜYE OLABİLİRSİNİZ?

Çok kolay!

* Derginizin içindeki üyelik formunu doldurun.

* Bir yıllık üyelik aidatını bir postaneden posta çeki hesabımıza yatırın.

* Postaneden aldığınız ödeme alındısını ya da onun fotokopisini, üyelik formunu ve iki adet vesikalık fotoğrafınızı bir zarfa koyup adresimize postalayın.

* Üye kartınız en kısa zamanda adresinizde olacak.

ARKADAŞLARINIZI DA ÜYE YAPABİLİRSİNİZ...

Kırmızıfare Çocuk Kitapları Kulübü'ne arkadaşlarınızı da üye yapabilirsiniz. Derginizin içinde bunun için hazırlanmış bir form var. Hem unutmayın, eğer 3 arkadaşınızı üye yaparsanız güzel bir tişört kazanacaksınız. Hemen üç arkadaşınıza derginizi gösterin, onları üye yapın, bedava tişörtünüzü alın.

Adresimiz: **Kırmızıfare Çocuk Dergisi REDHOUSE YAYINEVİ** Posta Kutusu 142
Sirkeci 34432 İstanbul

Çocuğunuz sizin için de önemli mi... Öyleyse,

Çocuğa ilkokula başlamadan okuma-yazma öğretilmesi doğru mu?

Çocuğunuzun yanında tartışabilirsiniz ama, nasıl?

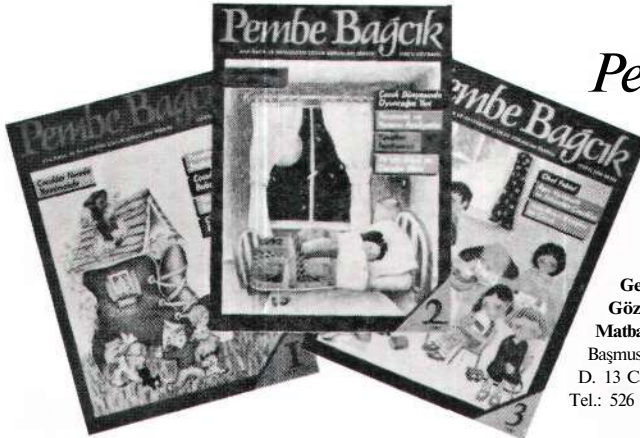
Aşırı hareketli ve dikkatsiz (hiperaktif) çocuklar

Çocuğunuz okulöncesi yuvaya gitmeli, ama nasıl bir yuvaya?

Çocukta korku, yalan ve mastürbasyon

Çocuğunuzun dış dünyayı oynayarak tanınmasına yeterince yardımcı olabiliyor musunuz?

gibi sorularınızın yanıtlarını Pembe Bağcık'tan izlemeye ne dersiniz?

Pembe Bağcık

ANA-BABA VE
OKULÖNCESİ ÇOCUK
SORUNLARI DERGİSİ

Geniş bilgi ve isteme adresi:
Gözlem Yayıncılık ve
Matbaacılık Koll.Şti.
Başmusaşip Sok. Tan Apt. No. 10
D. 13 Çağaloğlu-İstanbul
Tel.: 526 46 92-526 28 71

**ÇOCUĞUNUZUN
EĞİTİMİNİ
ŞANSA BIRAKMAYIN..
YAPA'YI İZLEYİN**

YAYINLARIMIZ

3-7 YAŞ UYGULAMA KİTAPLARI

Oynuyorum öğreniyorum 1 (M.E.B. Tavsiyeli)
Oynuyorum öğreniyorum 2 (M.E.B. Tavsiyeli)
Oynuyorum öğreniyorum 3 (M.E.B. Tavsiyeli)
Kes Yap 1 (Makas ilaveli, M.E.B. Tavsiyeli)
Kes Yap 2 (M.E.B. Tavsiyeli)
Okumaya Hazırlık 2 (B. Coşkun)
Okumaya Hazırlık 3 (B. Coşkun)
Matematik Alistirmalar (Servet Bal)
Görsel Algı (Servet Bal)
Anadili Etkinlikleri (Servet Bal) (M.E.B. Tavsiyeli)
Kesme Yapıştırma Boyama Alistirmaları (M.E.B. Tavsiyeli)
Okula Hazırlanıyorum (S. Oğuzkan - Ö. Demiral)
(M.E.B. Tavsiyeli)
6. Yaş ilkokulda (S. Oğuzkan - Ö. Demiral)
(M.E.B. Tavsiyeli)
Renk Evreninde Gezinti (M. Birsun - F. Kaya)
(M.E.B. Tavsiyeli)
Kolaydan Zora Boyama (160 sayfa)
Birlikte Düşünelim Konuşalım (Nergis Güven - Servet Bal)

BAK ÖĞREN DİZİSİ

1- Şekiller (M.E.B. Tavsiyeli)
2- 4 Mevsim (M.E.B. Tavsiyeli)
3- Saat Kac (M.E.B. Tavsiyeli)
4- 5 Duyu (M.E.B. Tavsiyeli)
5- Sayılar (M.E.B. Tavsiyeli)
6- Hayvanlar (M.E.B. Tavsiyeli)
7- Harfler (M.E.B. Tavsiyeli)
8- Evimiz Ailemiz (M.E.B. Tavsiyeli)
9- Sağlığımız (M.E.B. Tavsiyeli)
10- Trafik Taşıtlar (M.E.B. Tavsiyeli)
11- Trafik Taşıtlar (M.E.B. Tavsiyeli)
12- Haberleşme (M.E.B. Tavsiyeli)
Bak Öğren Set (12 kitap bir kutuda)

EĞİTİCİ ÖYKÜLER DİZİSİ

(Hazırlayan: Şükran Oğuzkan)
1- Uykucu Kimi (M.E.B. Tavsiyeli)
2- Yıkanmayı Sevmeyen Kimi (M.E.B. Tavsiyeli)
3- Meraklı Kimi (M.E.B. Tavsiyeli)
4- Kimi ile Mimi (M.E.B. Tavsiyeli)
5- Kahvaltı Etmeyen Kimi (M.E.B. Tavsiyeli)
6- Kimi Okul Yolunda (M.E.B. Tavsiyeli)
7- Cezasını Çeken Kimi (M.E.B. Tavsiyeli)
8- Kahraman Kimi (M.E.B. Tavsiyeli)
9- Kimi Büyüyor (M.E.B. Tavsiyeli)
10- Kimi'nin Doğum Günü (M.E.B. Tavsiyeli)
Eğitici öyküler Dizisi Set (10 kitap bir kutuda)

KARTON KİTAPLAR DİZİSİ

(Okulöncesi ve 1. sınıf çocuklarına)
1- Yaramaz Çomar (M.E.B. Tavsiyeli)
2- Minik Serçe (M.E.B. Tavsiyeli)
3- Akılsız Leylek (M.E.B. Tavsiyeli)
4- Yavru Kazlar ve Bobi (M.E.B. Tavsiyeli)
5- İki Oğlak ve Kuşlar (M.E.B. Tavsiyeli)
6- Kümese Horoz Geldi (M.E.B. Tavsiyeli)
Karton Kitaplar Set (6 kitap bir poşette)

REHBER KİTAPLAR

Beni Duyuyor musun? (Leyla Navaro)
Anaokulu Öğretmenin Rehber Kitabı
Çocuk Aile Anaokulu
Tekerleme Bilmece Şiir (M.E.B. Tavsiyeli)
Okulöncesi Çocuklarına Oyunlar Rontlar
(M.E.B. Tavsiyeli)
Müziğin Gelişimi ve Eğitimi
Anaokullarında Yaratıcı Dramatizasyon
(M.E.B. Tavsiyeli)
Ya-Pa Okulöncesi Eğitim Semineri Kitapları 1/2/3/4/5/6
Anaokullarında Sayı Bilgisi (M.E.B. Tavsiyeli)
Anaokullarında Beden Eğitimi (M.E.B. Tavsiyeli)

**Okul Öncesi Eğitimde
Bilimsel Yayıncılık**

YA-PA YAYIN PAZARLAMA SANAYİİ LTD. ŞTİ.
Çatalçeşme Sokak, 46/6 Cağaloğlu/İSTANBUL
Telefon: 511 86 36 - 511 34 05 far. (0090-1) 512 37 25

